

2. Îmbracă veșmântul dreptății ceii de la Dumnezeu, pune mitra mărirei Celui Veacinic pre capul tău.

3. Pentru că Dumnezeu va arăta la tot cel de supt ceriu strălucirea ta.

4. Că să va chema numele tău de la Dumnezeu în veac: «Pacea dreptății» și «Mărirea cinstei dumnezeiești».

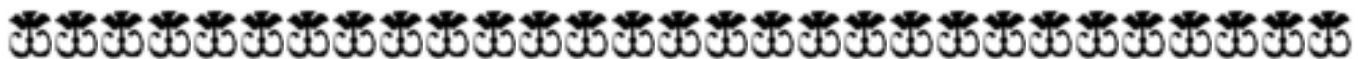
Sus 4, 36 5. Scoală-te, Ierusalime, și stăi, și preste ceale înalte caută împregiur cătră răsărituri și vezi pre fiii tăi adunați de la apusurile soarelui, până la răsărituri, cu graiul Celui Sfânt, bucurându-să de aducerea-aminte a lui Dumnezeu.

6. Că au ieșit de la tine pedestri, duși de vrăjmași, iară Dumnezeu îi va aduce pre ei la tine înălțați întru mărire, ca pre fiii împărăției.

7. Că au rânduit Dumnezeu să smerească tot muntele înalt și stanurile ceale veacinice, și văile să se umplă, să fie pământul neated, ca să umble Israil fără de frică întru mărire lui Dumnezeu.

8. Și vor face umbră, și pădurile și tot lemnul bun mirositoriu lui Israil, cu porunca lui Dumnezeu.

9. Pentru că va povățui Dumnezeu pre Israil, cu veselie întru lumina mărirei Sale, cu mila și cu dreptatea cea de la El”.

CARTEA LUI IEREMIA, PROROCULUI

Mai înainte spunerea robiei și îndemnare, ca să părăsască închinăciunea idolilor.

1. **N**zvodul cărții, carea au trimis Ieremie cătră cei ce era să se ducă robiți în Vavilon, de împăratul vaviloneanilor, să le spuie lor după cum s-au poruncit lui de la Dumnezeu:

Ieremi. 25, 9 2. „ Pentru păcatele care ați păcătuit înaintea lui Dumnezeu, vă veți duce în Vavilon, robiți de Navohodonosor, împăratul vaviloneanilor.

3. Și, după ce veți intra în Vavilon, veți fi acolo ani mulți și vremi multe, până în șapte neamuri; iară după aceea, voi scoate pre voi cu pace de acolo.

Isaiia 44, 10 4. Și acum, veți vedea în Vavilon dumnezei de argint și de aur și de lemn purtându-se pre umeri, arătând frică neamurilor.

5. Teameți-vă, dar! Ca nu și voi, asemănându-vă celor de alt neam, să vă asemenați și să vă cuprinză frică pentru ei.

6. Deci, când veți vedea gloate, și dinaintea și dinapoia lor, închinându-se lor, ziceți cu cugetul: «Ție trebuie a ne închina, Stăpâne!»

7. Că ingerul Mieiu cu voi easte; el cercă sufletele voastre.

8. Că limba lor easte rasă de teslariu, și ei sânt de aur împregiur și de argint împregiur și sânt mincinoși și nu pot să grăiască.

9. Ca la o fecioară iubitoare de podoabă iau aur,

10. Și fac cununi, care le pun pre capetele dumnezeilor săi, și aorea să întâmplă de iau preoții de la dumnezeii lor aur și argint și-l cheltuiesc pentru sine.

11. Și dau dintr-însele și curvelor și-i împodobesc pre ei, ca pre niște oameni cu îmbrăcăminte, dumnezei de argint și dumnezei de aur și de lemn;

12. Și aceștia nu să mântuiesc de rugină și de cari,

13. Îmbrăcați fiind ei cu îmbrăcăminte mohorâtă, ștergând obrazul lor de pravul cel din casă, care easte mai mult preste dânșii.

14. Și are schiptru ca un judecătoriu de țară, care pre cel ce păcătuieste nu-l va omorî.

15. Și are sabie în dreapta și săcure; iară pre sine din războiu și de la tâlhari nu să va scoate, dintru carea să știți că nu sânt dumnezei.

16. Drept aceea, să nu vă teameți de ei, că, precum vasul cel spart al omului de nici o treabă nu easte, așa sânt dumnezeii lor.

17. Fiind ei puși în case, ochii lor sânt plini de prav de la picioarele celor ce intra.

18. Și ca la oarecare, carele au făcut strâmbătate împăratului, sânt închise curțile, și ca celui ce să aduce la moarte, casele lor le întăresc preoții cu uși și cu lăcate și cu zăvoară, pentru ca să nu să fure de tâlhari.

19. Lumini le aprind, și mai multe decât la ei, din carii nici unii nu pot să vază, de vreme ce sânt ca o grindă din casă.

20. Și inimile lor zic că să rod de ceale târătoare, care sânt din pământ, și, cându-i mână pre ei și îmbrăcămintele lor, ei nu sânt.

21. Înnegrite sânt fețele lor de fumul care să face în casă.

22. Pre trupul lor și pre capul lor zboară liliaci, rândunealele și pasările; așijderea, și mâțele; de unde veți cunoaște că nu sânt dumnezei.

23. Nu vă teameți, dară, de ei! Pentru că cu aurul cu care pentru frumseața sânt îmbrăcați, de nu va șterge cineva rugina, nu vor sclipi; căci nici când să vărsa, simțea.

24. Din tot prețul cumpărați sânt, întru care nu easte duh.

25.* Făr' de picioare, preste umăr să poartă, arătându-și ocară sa oamenilor. Și să rușinează și cei ce slujesc lor, ca nu cumva să cază pre pământ, prin ei să se râdice.

*Isaiia 46, 7

26. Nici de-l va pune neștine pre el drept, pre sine să va mișca; nici de să va pleca, nu să va îndrepta;

27. Ci ca la niște morți pun darurile la ei înainte; și jertvele lor vânzindu-le preoții lor le cheltuiesc.

28. Așijderea, și muierile dintr-însele lucrea-

ză, nici unui sărac, nici unui neputincios, dau din jertvele lor, când sânt în curgerea sângelui și în patul pruncului le pipăie.

29. Deci, cunoscând dintru acestea că nu sânt dumnezei, nu vă teameți de ei! De unde, dară, să vor chema dumnezei? Pentru că muierile pun dinainte la bozii cei de argint și de aur și de lemn?

30. În casele lor șed popii lor, având hainele sale rupte, și capetele și barbele rase, ale căroră capete descoperite sânt.

31. Și zbiară, strigând înaintea dumnezeilor lor, ca unii la cina mortului. Îmbrăcăminte lor luându-o popii, își îmbracă muierile sale și pruncii. Și, nici de li să va face de la cineva rău sau bine, vor putea să răsplătească; nici să puie împărat pot, nici să scoată.

32. Așijderea, nici avuție, nici aramă nu vor putea să dea. De va făgădui lor neștine făgăduință și nu o va da, niciodată nu o vor ceare.

33. De la moarte pre om nu vor izbăvi, nici pre cel mai slab de la cel mai tare nu-l vor scoate. Omului orb vedea nu-i vor da, nici pre om din nevoie nu-l vor scoate. Pre văduvă nu o vor milui, nici săracului nu vor face bine.

34. Asemenea pietrilor celor de la munte sânt aceste de lemn și ceale ferecate cu aur, și ceale ferecate cu argint; iară cei ce slujesc acestora să vor rușina.

35. Cum, dară, trebuie a-i socoti au a-i chema dumnezei? De vream ce și înșiși haldeii necinstesc pre ei;

36. Carii, când văd pre un mut neputând grăi, aducând pre Vil, să roagă să grăiască, ca când ar putea să simță; și aceste văzindu-le ei, tot nu pot să-i lasă pentru că n-au simțire.

37. Iară muierile, încinse cu funi, șed în căi tămâind tărăte; iară când vreuna dintr-însele, de vreunul din cei ce trec trasă la curvie, ocărăște pre cea de aproape că nu s-au învrednicit ca și ea, nici funea ei nu s-au rupt.

38. Toate câte să fac întru ei minciuni sânt. Cum, dară, trebuie să se socotească, au să se zică că ei sânt dumnezei?

39. De teslari și de argintari sânt făcuți și nu pot să fie altă, fără numai ce vreau meșterii să facă cu ei.

40. Și cei ce fac pre ei nu pot să aibă viață de mulți ani; cum, dară, ceale ce să fac de ei pot să fie dumnezei?

41. Pentru că au lăsat lucruri minciună și ocară celor ce li să vor naște în urmă; căci, când vor veni asupra lor războiu și răutăți, să sfătuiască întră sine popii unde să vor ascunde împreună cu dânșii.

42. Cum, dară, nu easte a cunoaște că nu sânt dumnezei cei ce nu să pot pre sine mântui nici de războiu, nici de răutăți?

43. Pentru că, fiindcă sânt de lemn și ferecați cu aur și cu argint, mai pre urmă tuturor neamurilor vor fi cunoscuți

că sânt mincinoși; și împăraților aiavea va fi că nu sânt dumnezei, ci lucruri de mâini omenesti, și nici un lucru a lui Dumnezeu întru dânșii nu easte.

44. Cine, dară, nu cunoaște că nu sânt dumnezei? Că împărat țării nu vor rădica, nici ploaie oamenilor nu vor da.

45. Și judecată nu vor judeca lor, nici vor mântui de strâmbătate; fiind ei neputincioși, că sânt ca niște cioară întră ceriu și întră pământ.

46. Căci și când va cădea foc în casa dumnezeilor celor de lemn, carii sânt ferecați cu aur au cu argint, popii lor vor fugi și vor scăpa, iară ei ca niște grinzi în mijloc vor arde de tot.

47. Și împăratului sau vrăjmașilor nu vor sta împotrivă. Cum, dară, trebuie să se socotească au să se numească că sânt dumnezei?

48. Nici de furi, nici de tâlhari nu vor scăpa dumnezeii cei de lemn și ferecați cu argint și cu aur, de la carii cei ce pot luând aurul și argintul și îmbrăcăminte cea de preste ei să vor duce avându-le; nici șieși nu vor ajuta.

49. Cât mai bun easte împăratul carele-și arată vitejia sa sau vasul cel de treabă în casă, cu care să va folosi cel ce-l are, decât dumnezeii cei mincinoși;

50. Și ușa căsii, carea păzește ceale ce sânt într-înșea, decât dumnezeii cei mincinoși; și stâlpul cel de lemn la împărății, decât dumnezeii cei mincinoși.

51. Că soarele și luna și stealele fiind luminoase și trimise la trebi bine ascultătoare sânt; așijderea, și fulgerul, când să va ivi, bun e la vedea; încă și un vânt în toată țara bate.

52. Și norii, când li să poruncească de la Dumnezeu să meargă preste toată lumea, plinesc porunca; și focul, când să trimite de sus să topească munți și codri, face porunca.

53. Iară aceștia nici cu chipurile, nici cu puterile lor, sânt asemănați. Pentru aceea, nu trebuie nici să se socotească, nici să se numească dumnezei, de vream ce nici judecată nu pot judeca, nici a face bine oamenilor.

54. Cunoscând, dară, că nu sânt dumnezei, nu vă teameți de ei!

55. Că nici pre împărați vor blăstăma, nici vor blagoslovi, și seamne întru neamuri și în ceriu nu vor arăta;

56. Nici ca soarele nu vor străluci, nici vor lumina ca luna.

57. Fierile decât ei sânt mai bune, care pot fugi supt acoperământ să-și folosească lor.

58. Deci, fiindcă nici într-un chip nu easte noao dovedit că sânt dumnezei, pentru aceea să nu vă teameți de ei!

59. Că, precum la o grădină de crastaveți, easte un semn de om, care nimic nu păzește, așa sânt dumnezeii lor cei de lemn și

ferecați cu aur și cu argint.

60. Și ca și spinul cel din grădină, pre care toată pasărea șeade deasupra, așijderea, și cu mortul cel aruncat întru întunearec sânt aseamenea dumnezeii lor cei de lemn și ferecați cu aur și cu argint.

61. De la porfira și de la strălucirea carea putrezește preste ei, veți cunoaște pre ei că nu sânt dumnezei; și mai pre urmă, și ei să vor mânca și vor fi ocară în țară.

62. Deci, mai bun easte omul drept, carele nu are idoli, că va fi departe de ocară”.

CÂNTAREA CELOR TREI PRUNCI (a)

1. i, stând Azariia, s-au rugat așa, și, deschizind gura sa în mijlocul focului, au zis:
2. „Bine ești cuvântat, Doamne, Dumnezeul părinților noștri, și laudat și mărit e numele Tău în veaci.
3. Că drept ești întru toate câte ai făcut noao, și toate lucrurile Tale sânt adevărate, și dreapte căile Tale și toate judecățile Tale adevărate.
4. Și judecățile adevărului ai făcut după toate ceale ce ai adus asupra noastră și asupra cetății ceii sfinte a părinților noștri, Ierusalimul; că întru adevăr și judecată ai adus aceste toate asupra noastră, pentru păcatele noastre:
5. Că am păcătuit și am făcut fărădeleage, depărtându-ne de la Tine.
6. Și am greșit întru toate și poruncile Tale n-am ascultat, nici le-am păzit, nici le-am făcut, după cum ne-ai poruncit noao, ca să fie bine noao.
7. Și toate câte ai adus asupra noastră și toate câte ai făcut noao întru adevărată judecată le-ai făcut.
8. Și ne-ai dat pre noi în mâinile vrăjmașilor celor fără de leage și protivnicilor celor pismătareți și împăratului celui nedrept și mai rău decât tot pământul.
9. Și acum, nu easte noao a deschide gura; rușine și ocară ne-am făcut robilor Tăi și celor ce Te cinstesc pre Tine.
10. Nu ne da pre noi până în sfârșit, pentru numele Tău, și nu strica legătura Ta.
11. Și nu depărta mila Ta de la noi, pentru Avraam, cel iubit de Tine, și pentru Isaac, sluga Ta, și pentru Israil, sfântul Tău,
12. Cărora ai grăit să le înmulțești sămânța lor, ca stealele ceriului și ca năsipul cel de pre marginea mării.
13. Că, Stăpâne, ne-am împruținat mai mult decât toate neamurile și sântem smeriți în tot pământul, astăzi, pentru păcatele noastre.
14. Și nu easte în vreamea aceasta domn și proroc și căpetenie, nici ardere de tot, nici jertvă, nici prinos, nici tămâie, nici loc a aduce înaintea Ta și a afla milă.
15. Ci cu suflet umilit și cu duh plecat să fim priimiți.
16. Ca întru ardere de tot de berbeci și

de junci, și ca întru zeci de mii de miei grași, așa să fie jertva noastră înaintea Ta, astăzi, și să se sfârșească după Tine, că nu easte rușine celor ce nădăjduiesc întru Tine.

17. Și acum, urmăm Ție cu toată inima și ne teamem de Tine și căutăm fața Ta.

18. Să nu ne rușinezi pre noi, ci fă cu noi după blândețele Tale și după mulțimea milii Tale.

19. Și ne scoate pre noi după minunile Tale și dă mărire numelui Tău, Doamne; și să se rușineaze toți cei ce arată robilor Tăi reale;

20. Și să se rușineaze de toată puterea Ta, și tăria lor să se sfarme.

21. Și să cunoască că Tu ești Domn, Dumnezeu singur, și mărit preste toată lumea”.

22. Și n-au încetat cei ce i-au băgat pre dânșii, slugile împăratului, arzind cuptoriul cu cătran și cu smoală și cu călți și cu vițe.

23. Și s-au vărsat para deasupra cuptoriului, de coți patruzeci și noao.

24. Și au încungiurat și au ars pre carii au aflat împregiurul cuptoriului haldeilor.

25. Iară îngerul Domnului s-au pogorât împreună cu cei dimpregiurul lui Azarie în cuptoriu și au scuturat para focului din cuptoriu.

26. Și au făcut mijlocul cuptoriului ca un duh de roao suflând și nu s-au atins de dânșii nicidecum focul și nu i-au întristat, nici i-au măhnit pre ei.

27. Atunci, acei trei, ca dintru o gură, au laudat și au mărit și bine au cuvântat pre Dumnezeu în cuptoriu, zicând:

28. „Bine ești cuvântat, Doamne, Dumnezeul părinților noștri, și laudat și preainălțat în veaci.

29. Și bine e cuvântat numele mării Tale cel sfânt și prea laudat și preainălțat întru toți veacii.

30. Bine ești cuvântat în besearica sfintei mării Tale și prea cântat și preamărit în veaci.

31. Bine ești cuvântat, Cel ce vezi adâncurile și șezi pre heruvimi, și laudat și preainălțat în veaci.

32. Bine ești cuvântat pre scaonul mării Tale împărăției Tale și prealăudat și preainălțat în veaci.

33. Bine ești cuvântat întru tăria ceriului și laudat și mărit în veaci.

34. Binecuvântați toate lucrurile Domnului, pre Domnul laudați și-L preainălțați

(a) Să țin aceste de capul 3, a lui Daniil.